

Farní postní obnova (12.3.2017)

Výňatky z apoštolské exhortace papeže Františka *Radost evangelia:* Farnost jako evangelizující společenství

24. Církev, jež „vychází“, je společenstvím učedníků misionářů, kteří se chápou iniciativy, zapojují se, provázejí, přinášejí plody a slaví. Evangelizující společenství zakouší, že Pán udělal první krok, předešel je v lásce (srov. 1 Jan 4,10), a proto se dokáže bez obav chopit iniciativy, vycházet vstříc, vyhledat vzdálené, vycházet na křižovatky cest a zvát vyloučené. Prožívá neuhasitelnou touhu nabízet milosrdenství, které je plodem vlastní zkušenosti nekonečného Otcova milosrdenství a jeho moci. Dodejme si odvahu k větší iniciativě! Důsledkem toho bude, že se církev bude umět „zapojit“. Ježíš umyl nohy svým učedníkům. (...) Hned poté však říká učedníkům: „Blaze vám, jestliže podle toho jednáte“ (Jan 13,17). Evangelizující společenství vstupuje svými skutky a projevy do každodenního života druhých, překonává vzdálenosti, ponizuje se až k pokoření, je-li to nutné, a přijímá lidský život, dotýká se trpícího Kristova těla v jeho lidu. Z evangelizátorů je cítit „pach ovcí“ a ony naslouchají jejich hlasu. Evangelizující společenství je tak připraveno „doprovázet“. Doprovází lidstvo na všech jeho cestách, jakkoli jsou obtížné a zdoluhavé. Zná dlouhé čekání a apoštolskou trpělivost. Evangelizace je velmi trpělivá a varuje se toho, že by nebrala ohled na omezení. Kdo je věrný Pánovu daru, umí také „přinášet plody“. Evangelizující společenství je vždycky pozorné k plodům, protože Pán chce, aby bylo plodným. Stará se o pšenici a nezneklidňuje se kvůli plevelu. (...) Evangelizující společenství nakonec vždycky umí „slavit“. Slaví a vychutnává každé malé vítězství, každý pokrok v evangelizaci. Radostná evangelizace se projevuje krásou v liturgii uprostřed každodenního úsilí o to, aby se šířilo dobro. Církev evangelizuje – a

evangelizuje i sebe samu – skrze krásu liturgie, která je též oslavou evangelizačního působení a zdrojem nového povzbuzení k sebedarování. (...)

28. Farnost není zastaralá struktura. Právě proto, že má velkou pružnost, může nabývat velmi rozmanitých forem, které vyžadují otevřenost a misijní tvořivost pastýře i společenství. Není zajisté jedinou evangelizující institucí, nicméně bude-li schopna neustálé reformy a přizpůsobování, bude i nadále „církví, která žije uprostřed příbytků svých synů a dcer“. Předpokladem je, aby byla skutečně v kontaktu s rodinami a životem lidu a nestala se těžkopádnou strukturou oddělenou od lidí, nebo skupinou vyvolených, kteří se starají sami o sebe. Farnost představuje přítomnost církve na daném území, je prostředím, kde se naslouchá slovu a kde roste křesťanský život, dialog, hlásání, velkodušná láska, adorace a bohoslužba. Farnost prostřednictvím všech svých aktivit povzbuzuje a formuje své členy, aby byli aktéry evangelizace. Z menších komunit vytváří širší společenství, svatyni, kam žíznící přicházejí pít, aby mohli dál putovat, a centrum neustálého misijního poslání. Musíme však uznat, že výzva k revizi a obnově farnosti dosud nepřinesla dostatečné plody, aby farnosti byly ještě blíže lidem, staly se prostředím živého společenství a účasti a zcela se zaměřily na misijní poslání.

Otázky k zamyšlení

- **Otázky pro farnost: „chápeme se iniciativy, zapojujeme se, doprovázíme, přinášíme plody a slavíme“? Co můžeme přidat nebo změnit, abychom odpovídali na tento program a aby z nás byl „cítit pach ovcí“? (§ 24)**
- **Jak se můžeme vyvarovat nebezpečí „stát se těžkopádnou strukturou oddělenou od lidí, nebo skupinou vyvolených, kteří se starají sami o sebe“? (§25)**
- **Je skutečně naše farnost „církví, která žije uprostřed příbytků svých synů a dcer“? Jak můžeme být ještě blíže lidem kolem nás a jejich životům? (§25)**